

заслужава друго освенъ застрелване. „Бумъ!“, — и безобидното животно, облѣно въ кръвъ, се търкулна отъ купчината, следъ това съ мжка стана и се помъкна къмъ кжщи. „Бумъ!“, — гръмна убиецътъ втори пжтъ. Тозъ часъ изкочиха хората отъ кжщи, но твърде късно! Хари се затече къмъ язовеца и се развика: „язовче, мило язовче!“ и обви ржцетъ си около окървавената шия на животното. То изръмжа полека и изохка, следъ това замлъкна, изтегна се и умрѣ въ ржцетъ на момчето. „Язовче, язовче!“, ридаеше малкиятъ, и следъ това свирепъ гнѣвъ избухна въ него и се излѣ върху Грогана.

„Махай се отъ тукъ, мръснико!... Или самъ ще се разправа съ тебел“, — извика бащата заплашително, и престжпникътъ бързо яхна коня си и избѣга.

На детето се стори, че му бѣха отнели половината отъ живота; като да бѣха му нанесли смъртенъ ударъ. То охка и плака цѣлия день, получи нервенъ припадъкъ, вечеръта бѣ крайно отслабнало и презъ нощъта спа малко.

Сутринъта имаше силна треска и викаше непрекжснато: „язовче, язовче!“ Следния день бѣ близо до умирање, но презъ другата седмица почна да се поправа. Следъ три седмици напълно оздравѣ и пакъ стана якъ и веселъ. Само отъ време на време го безпокояха скръбнитъ спомени, но и тѣ най-после изчезнаха.

Въ тази ловджийска страна той порастна и се разви твърде бързо, но никога не обичаше, както другитъ, да убива животни. Чакъ до края на живота му избликуваше въ неговата душа обичъ,